

A Győri Ítéltábla a dr. Pauli Szilárd ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Tóth Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jogsértés miatti sérelemdíj megfizetése iránt indult perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. augusztus 23. napján kelt 21.P.20.549/2017/20. sorszámu ítélete ellen a felperes által 21. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A feljegyzett 320.000,- (háromszázhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2016. november 4. napjától 2017. január 4. napjáig az alperes büntetés-végrehajtási intézetben töltötte a szabadságvesztés büntetését.

A befogadásakor az alperes egészségügyi személyzete rögzítette a megbetegedéseit, köztük a jobb láb - 2009 évben bekövetkezett - trombózisát, és az alkalmazott gyógyszereit (Chlinotal, Frontin), amelyekre vonatkozóan orvosi igazolással nem rendelkezett.

A feltüntetett adatok helytállóságát a felperes az aláírásával igazolta.

2016. november 18-án a felperest tüdőszűrésre szállították.

A 2016. december 4-én kelt vérsűrűség vizsgálatra vonatkozó beutalón már feltüntették, hogy 2 mg, a trombózis megelőzésére szolgáló vérhígító gyógyszert, Syncumart is előírtak számára.

2016. december 7-én a felperest a büntetés-végrehajtás központi kórházában ambulánsan vizsgálták, vérsűrűségmérést végeztek.

2016. december 28-án a felperes a bentétkezéshez kért engedélyt. Az egészségügyi dokumentáció rögzítette, hogy a gyógyszerelésével elégedetlen, a jobb lába dagadtabb volt a balnál.

2017. január 4-én a **Fi** Büntetés-végrehajtási Intézetbe, reintegrációs őrizetbe került. Az ekkor kelt ambuláns lap szerint a felperes a javasolt terápia mellett panaszmentes volt.

A felperes a kereseti kérelmében az Alaptörvény 20. cikke (1) (2) bekezdései, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013 évi V.törvény (Ptk.) 2:43 § a) pontja és 2:52 §. § (1) bekezdése alapján 4 millió Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy a befogadásakor a nála lévő 2 havi gyógyszerkészletét elvették, majd az alperes három héten keresztül nem biztosította számára a létfontosságú vérhígító gyógyszert (Syncumart),

amellyel a jobb lába thrombotikus állapotának kialakulása megelőzhető lett volna. A kérelme ellenére egészségügyi körleten nem helyezték el.

A fentiek miatt az egészségügyi állapota romlott, fájdalmai voltak, sérült az egészséghez fűződő személyiségi joga.

A 2009. július 23-án kelt zárójelentéssel bizonyította a 2009. áprilisban bekövetkezett trombózisos megbetegedését. Az egyesített **Sz I** és **Sz L** Kórház-Rendelőintézet Pszichiátriai és Addiktológiai Centrum által kiállított, 2017. július 7-i zárójelentéssel a jobb lába állapotrosszabbodását kívánta alátámasztani.

Bizonyítási indítványt terjesztett elő a cellatársai tanúkenti meghallgatására annak igazolása céljából, hogy vérhígító gyógyszert csak három hét elteltével kapott, aminek következtében járóképtelenné vált, fájdalmat kellett elszenvednie. Indítványozta a teljes egészségügyi dokumentációja beszerzését, majd ennek alapján orvosszakértő kirendelését annak alátámasztására, hogy az alperes jogsértő mulasztása az egészségügyi állapotának romlását eredményezte.

Az alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte.

Állította, hogy jogellenes magatartást nem tanúsított. Vitatta a felperes egészségügyi állapotának romlását is. Ez utóbbi védekezését azzal támasztotta alá, hogy a felperes - a letéti számlájának adatai szerint - rendszeresen járt vásárolni a büntetés-végrehajtási intézet boltjába, azaz járóképtelenségére alappal nem hivatkozhat. Kiemelte, hogy a felperes 2016. december 7-én a büntetés-végrehajtás központi kórházában járt vérsűrűség vizsgálat céljából, ahol az állapotában nem észleltek olyan negatív változást, ami a kórházban tartását indokolta volna.

Vitatta, hogy a felperes egészségügyi státuszának esetleges romlása a vérhígító befogadáskori néhány napos kimaradásával áll okozati összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító döntésében megállapította, hogy a felperes befogadáskori egészségügyi ellátásával kapcsolatosan az alperest mulasztás nem terheli.

A törvényszék nem látta igazoltnak a felperes azon állítását, hogy a befogadásakor 2 havi gyógyszerkészletet vitt magával, amelyet tőle dokumentálás nélkül elvettek. A befogadó lap ezt a körülményt nem rögzíti, a keresetlevelében maga a felperes sem tér ki erre.

A felperes a befogadás körülményeivel összefüggésben ellentmondásos nyilatkozatokat tett, orvosi iratok átadását nem igazolta.

Az elsőfokú bíróság elfogadta a felperes azon tényállítását, hogy három hétig nélkülözte a Syncumar vérhígító gyógyszert, mivel az alperes nem bizonyította, hogy ennek alkalmazását mely időponttól kezdődően rendelte el. Ezen tényállítás mellett sem tekintette azonban igazoltnak a felperes által állított mértékű állapotromlást. A felperest ugyanis esetleges fájdalmai sem akadályozták abban, hogy a bolti vásárlások céljából az épületet elhagyja, illetve az étkezdébe lejárjon (bentékezés egy hónap elteltével kapott, azonban ekkor már vérhígítót szedett).

Az egészségügyi dokumentáció adatai szerint az intézetből távozásakor, azaz 2017. január 4-i reintegrációs befogadásakor panaszmentes volt.

A törvényszék kitért arra, hogy az okiratok által alátámasztott fenti tények cáfolatára a felperes által meghallgatni indítványozott tanúk vallomásai nem alkalmasak, ezért azokat mellőzte.

A büntetés végrehajtási intézet orvosa tanúvallomására tekintettel az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes eljárása, az alkalmazott terápia - a trombózisos előzmények ismeretében - nem volt teljesen megfelelő, de a felperes egészséghez való jogát nem sértette. A törvényszék álláspontja szerint szabályszegés és mulasztás hiányában nem a személyiségi jogvédelem kérdéskörébe tartozik annak érvényesítése, hogy a nem teljesen megfelelő terápia a felperes életminőségére kihathatott.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a háziorvos meghallgatására irányuló indítványt részben mint elkésettet, részben mint szükségtelent mellőzte. A teljes háziorvosi dokumentáció becsatolása hiányában pedig orvosszakértő kirendelésére nem kerülhetett sor.

A felperes fellebbezése az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult annak megalapozatlansága okán, másodlagosan az ítélet megváltoztatását kérte a kereseti kérelemben foglaltak szerint.

A felperes kiemelte, hogy a befogadásakor a 2009 évi zárójelentéssel igazolta, hogy trombózison esett át, ezért rendszeresen Syncumar értágítót kellett szednie. Ez alkalommal a gyógyszert meg is nevezte, de az alperes egészségügyi személyzetének is észlelnie kellett volna a vérhígító szedésének szükségességét.

Az elsőfokú bíróság is elfogadta, hogy a felperes három hétig nem kapta meg a vérhígítót. Az alperes tanúként meghallgatott orvosa pedig elismerte, hogy e nélkül a láb begyulladhat, fájdalom jelentkezhet. A trombózisos előzményre tekintettel a nem megfelelő terápia -amit az ítélet is deklarál - közvetlenül a felperes életét veszélyeztető állapotot eredményezett az elszenvedett fájdalom mellett.

Az állapot súlyossága a cellatársak meghallgatásával igazolható lett volna, ezért ezen bizonyítási indítványokat a törvényszék indokolatlanul mellőzte. Annak megítéléséhez, hogy a Syncumar három heti kimaradása milyen potenciális veszélyhelyzetet eredményezett, orvosszakértő kirendelése lett volna szükséges. Ezen bizonyítási indítvány elutasításának indokaként megjelölt egészségügyi dokumentáció hiánya pedig azért nem fogadható el, mert a körelőzményi iratok éppen azért nem álltak rendelkezésre, mert a háziorvos azokat nem bocsátotta a felperes rendelkezésére, az elsőfokú bíróság pedig a **B-i B** Kórház és Rendelőintézet valamint az egyesített **Sz L** és **Sz I** Kórház és Rendelőintézet erre irányuló megkeresését nem foganatosította.

A fenti bizonyítási indítványok elutasítása miatt az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen nem tárta fel, ezért ítélete megalapozatlan, így annak hatályon kívül helyezése és a bizonyítási eljárás fentiek szerinti kiegészítése szükséges.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó, lényeges eljárási szabályt nem vétett, és a megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a kereseti kérelmet.

Az érdemi döntés indokait, az ítéletábra a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiak szerint összegzi és egészíti ki.

A felperes az egészségügyi állapota rosszabbodását, az egészséghez fűződő személyiségi joga sérelmét, ebből eredően 4 millió Ft sérelemdíj iránti igényét arra alapította, hogy a vérhígító gyógyszerét (Syncumar) az alperes mulasztása következtében 3 hét időtartamban nélkülöznie kellett.

A felperes orvosi dokumentációja nem cáfolja azt az előadását, hogy közel 3 hét időtartamban nem jutott hozzá a vérhígítóhoz. A felperes azonban nem igazolta, hogy a gyógyszer hiánya az alperes jogellenes mulasztásának következménye.

Az alperes a felperes intézetbe befogadásakor szabályszerű befogadólapot töltött ki, amelyen - a felperes által elmondottak szerint - a betegségeit (köztük a jobb láb trombózist) és a szedett állandó gyógyszereit (Chlinotal, Frontin) feltüntette, majd azok folyamatos szedését előírta. A felperes az aláírásával igazolta a befogadólap adatainak helyességét.

A felperes közlése hiányában pusztán a 2009 évi trombózisos megbetegedése tényéből nem következik szükségszerűen, hogy - az értágító gyógyszer mellett - a felperesnek Syncumart is

rendszeresen szednie kell.

A felperes azon állítását, hogy a befogadásakor két havi gyógyszerkészletet vitt magával részben a saját ellentmondásos nyilatkozata cáfolja. A felperes tisztában volt azzal, hogy gyógyszert nem tarthat magánál, ennek ellenére állítása szerint azt nagy mennyiségben magával vitte. Az általa írásban előadottak szerint azt az örök, a személyes nyilatkozata szerint a nővérek vették el tőle. Ezt azonban sem a befogadólap, sem átvételi elismervény nem igazolja, erről panaszbejelentést nem tett, illetve ezt a keresetlevele sem tartalmazza.

A felperes ellentmondásos előadása a befogadás körülményeivel kapcsolatban a teljes kereseti tényállítását megkérdőjelezi.

A felperes, mint trombózisos beteg ellátatlan állapota sem kellett, hogy gyanút ébresszen az őt befogadó egészségügyi személyzetben, mivel a felperes az értágító gyógyszer szedését jelezte, annak folyamatos alkalmazását az alperes orvosa elő is írta, a Syncumar szükségességét azonban a felperes nem említette, és erről orvosi igazolást sem csatolt.

A Syncumar átmeneti kimaradása tehát nem az alperes intézmény jogsértő eljárásának tudható be, hanem annak, hogy a felperes a befogadásakor azt nem jelezte. A felperes sem vitatta, hogy ezt a gyógyszert a későbbiekben az őt vizsgáló orvos felírta, ezt a 2016. december 4-én kelt beutaló is rögzíti.

A felperes tehát - a fentiekben kifejtettek szerint - nem igazolta, hogy az alperes jogsértő eljárása eredményezte azt, hogy a Syncumar gyógyszer szedése 3 hétre kimaradt.

Az alperes jogellenes magatartása hiányában a továbbiakban sürgősen volt annak vizsgálata, hogy az egészségügyi státuszában romlás bekövetkezett-e, illetve az esetleges állapotrosszabbodása a vérhígító hiányával összefüggést mutat-e.

Az állapotrosszabbodással összefüggésben az ítélet tábla pusztán utal arra, hogy a felperes rendszeres vásárlásai a járóképtelenségét, az egészségügyi állapota romlását cáfolják. Sem a 2016. december 18-i tüdőszűrés, sem a Büntetés-végrehajtás Központi Kórházában 2016. december 7-én elvégzett vizsgálat alkalmával heveny trombotikus állapotra utaló tünetet nem tapasztaltak. Az egészségügyi státusz romlása a reintegrációs őrizetbe vételekor sem volt tapasztalható.

A fentiekből következően az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényét a Ptk. 2:43 § a) pont 2:52 § (1) bekezdése értelmében alappal utasította el, ezért az ítélet tábla a törvényszék helyes döntését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alaptalanul fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében terhelő 320.000.-forint fellebbezési illetéket - a felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel - a Pp. 84. §. és a 6/1986-(VI.26) IM. 13-14. § alapján az állam viseli.

Az alperes a tárgyaláson nem jelent meg, ellenkérelmet nem terjesztett elő, így költsége nem merült fel, ezért arról a másodfokú bíróságnak döntenie nem kellett.

ör, 2019. január 8.

Dr. Világi Erzsébet sk. . Sarmon Hedvig sk. . Szabó Péter sk.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

